

Nu räcker det!

Malignt rasistanom

Det är synd om vår kropp. Den har drabbats av en hemsk sjukdom, en svår cancerform som kallas för malignt rasistanom. För det mesta upptäcks canceren i ändtarmen, där den alltså först får fäste, och då kan man tro att det bara skall vara att krysta ut den, men den biter sig fast, och till slut har man den i både lungor, ögon, mun och öron. Den fördärvar hela utseendet och gör att man pratar som en korkskruv. Jag försäkrar er, gott folk, att när en korkskruv pratar gör det ont att lyssna oavsett om man är en flaska eller inte.

Det maligna rasistanomet drabbar alltså hela kroppen, ja, så är det ofta med cancer som ni vet. När den ena handen inte vet vad den andra gör kan det bero på att rasistanomet har bildat rasistaser som förstört kommunikationen mellan de båda händerna. Det är då som canceren blir glad i hågen och börjar leva sitt eget liv, dvs. fortplanta sig. Detta sker huvudsakligen på två sätt: 1. Raggning via kroppens kanaler. 2. Resistens. Raggning via kanaler är effektivt, då når man ju hela kroppen, även de nybildade cellerna. Där kan man passa på att vara en lurifax dessutom eftersom ingen läkare kommer att kunna identifiera en.

Resistens är viktigt om man trots allt skulle råka bli avslöjad, så att man kan fortsätta med sitt verk, det tycker vartenda virus som ligger bakom sjukdomen. Resistensen strävar efter att hela kroppen skall säga, känna och höra samma saker. En klockren samstämmighet, med andra ord.

Det maligna rasistanomet har fiender inom vetenskapen, till exempel medicinen och historien. Föreningar som är emot dess längtan efter samstämmighet bekämpar den med alla medel, exempelvis tårgas. Om kroppen vill ha frihet måste amputationer i värsta fall ske. För vad gör man med fötter som vill springa iväg på förstamajdemonstrationer istället för att marschera i militärparader! Och vad skall man med en tunga till som inte uttrycker extrema saker!

Ytterligare en sak som irriterar den välkända canceren är att fler delar av kroppen skaffar sig en utbildning. Kunskap är farligt för många sjukdomar, inte bara malignt rasistanom. Däremot är nyhetsflödet inget problem, det verkar cancercellerna enbart få näring av.

På grund av ovanstående går numera kroppen omkring med en ständig hicka. Den har råkat i krig med sig själv.

Så hur skall man få bukt med en sjukdom som malignt rasistanom? Det finns tyvärr inga genvägar. Man måste injicera varenda del av kroppen med kunskap som vanlig allmänbildning och historia, men även med medmänsklighet, då ju hela kroppen innerst inne vill bli sedd. Om en sådan satsning lyckas kanske man lyckas bota vår stackars kropp även från en annan hemsk sjukdom, kriminalitetlångtneidiåldrarnaismen.

(240526)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten